

56250

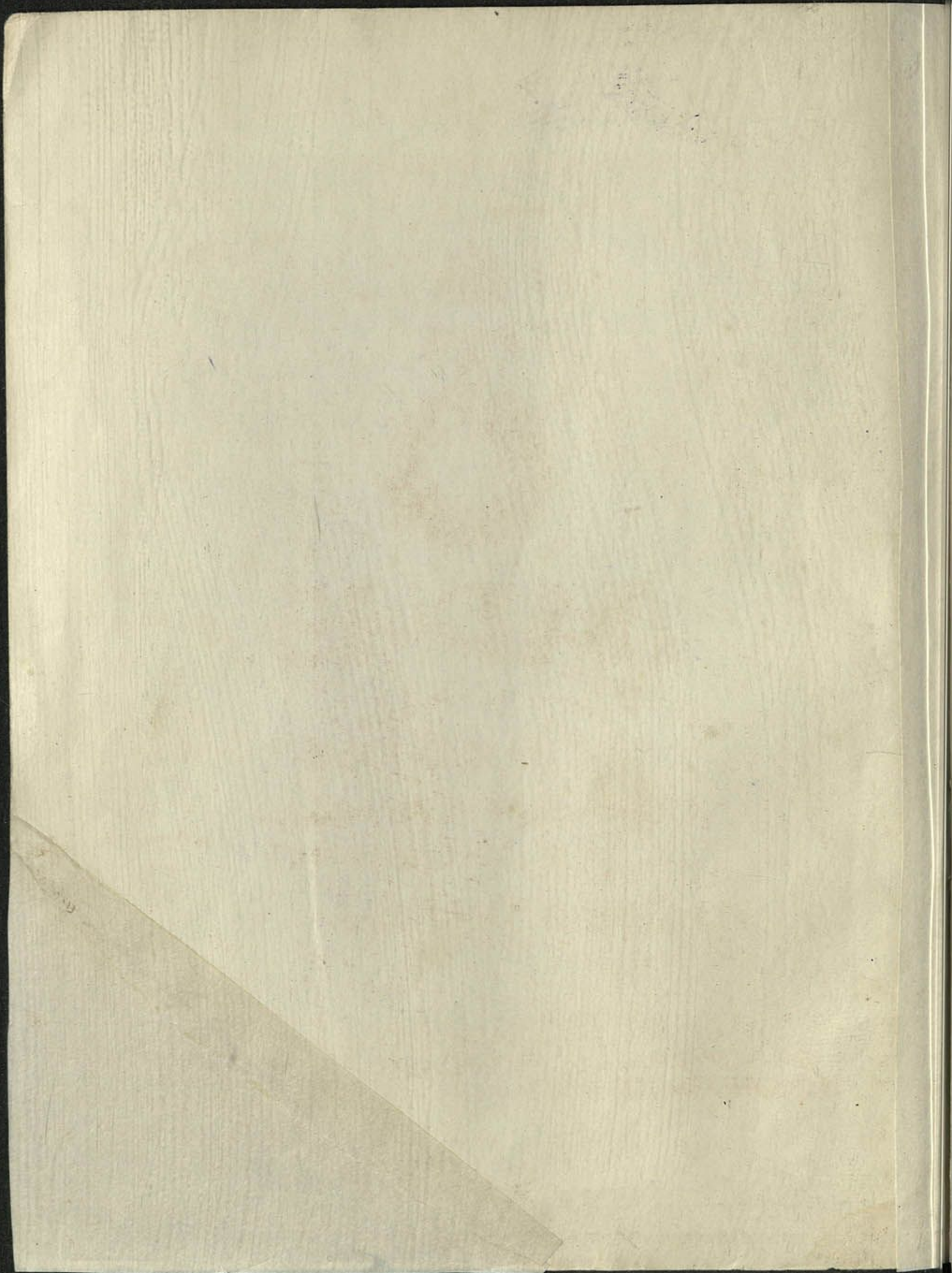
Б А 1772288р.

А. ТЫЧЫНА

БЕЛАРУСКІЕ ДЗЯРЖАЎНЫЕ ВYДАВЦТВА

ДИІЛЧИН ВІДДІЛ
Республіканська бібліотека ім. Корольова М. Харкова

Ба 177228 Sp.

Бел. едзем
1994 г.

936

ШЛЯХЧЭІ

па Спрэг Мітчэль
скарочана і перароблена
А. Савёнак

Малюнкi А. Тычыны

БЕЛАРУСКАЕ ДЗЯРЖАУНАС ВYДАВСТВА
МЕНСК - 1928

Дзяржаўная
бібліятэка
БССР
Імя У. І. Леніна

Надрукавана у 2-й друкарні-
літографіі Беларускага
Дзяржаўнага Выд-ва
Галоўлітбел №676.
У ліку 3000 экз.
Заказ № 457г.

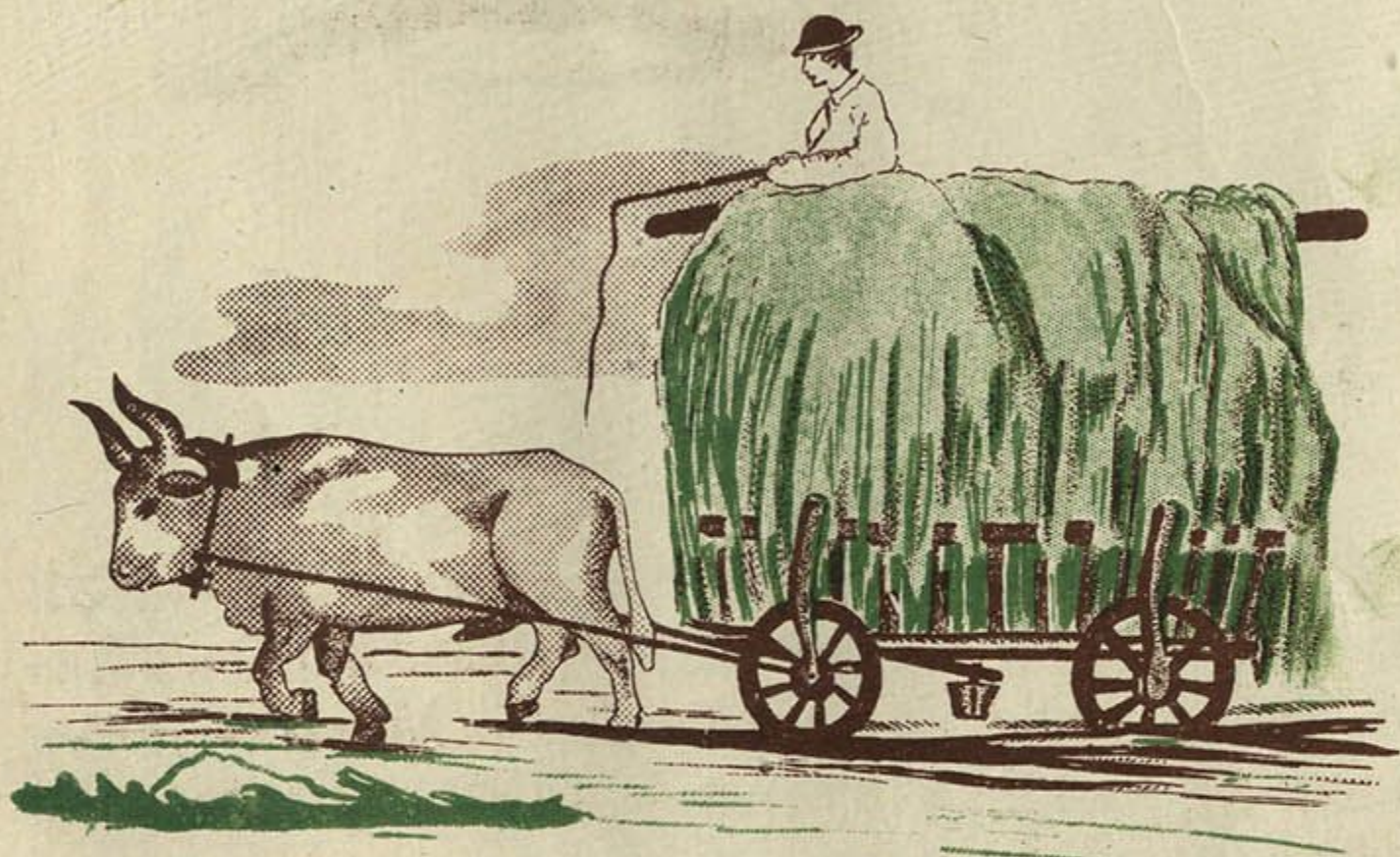
10.12.2009

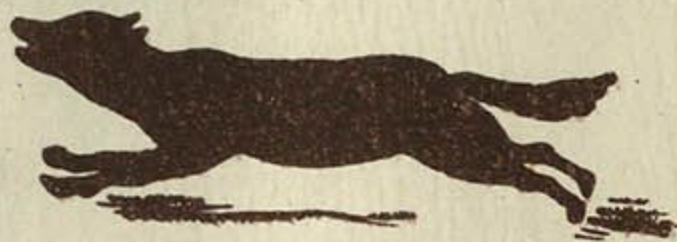
ШТО ШПАРЧЭЙ

Вёз вол цяжкі воз з сенам.

Колы глыбока грузьлі ў зямлю. Воз памалу кратаўся ўперад. Вол цягне воз і думае сабе: „Вось я дужы—хто-б мог цягнуць такі цяжар, ды так шпарка!“

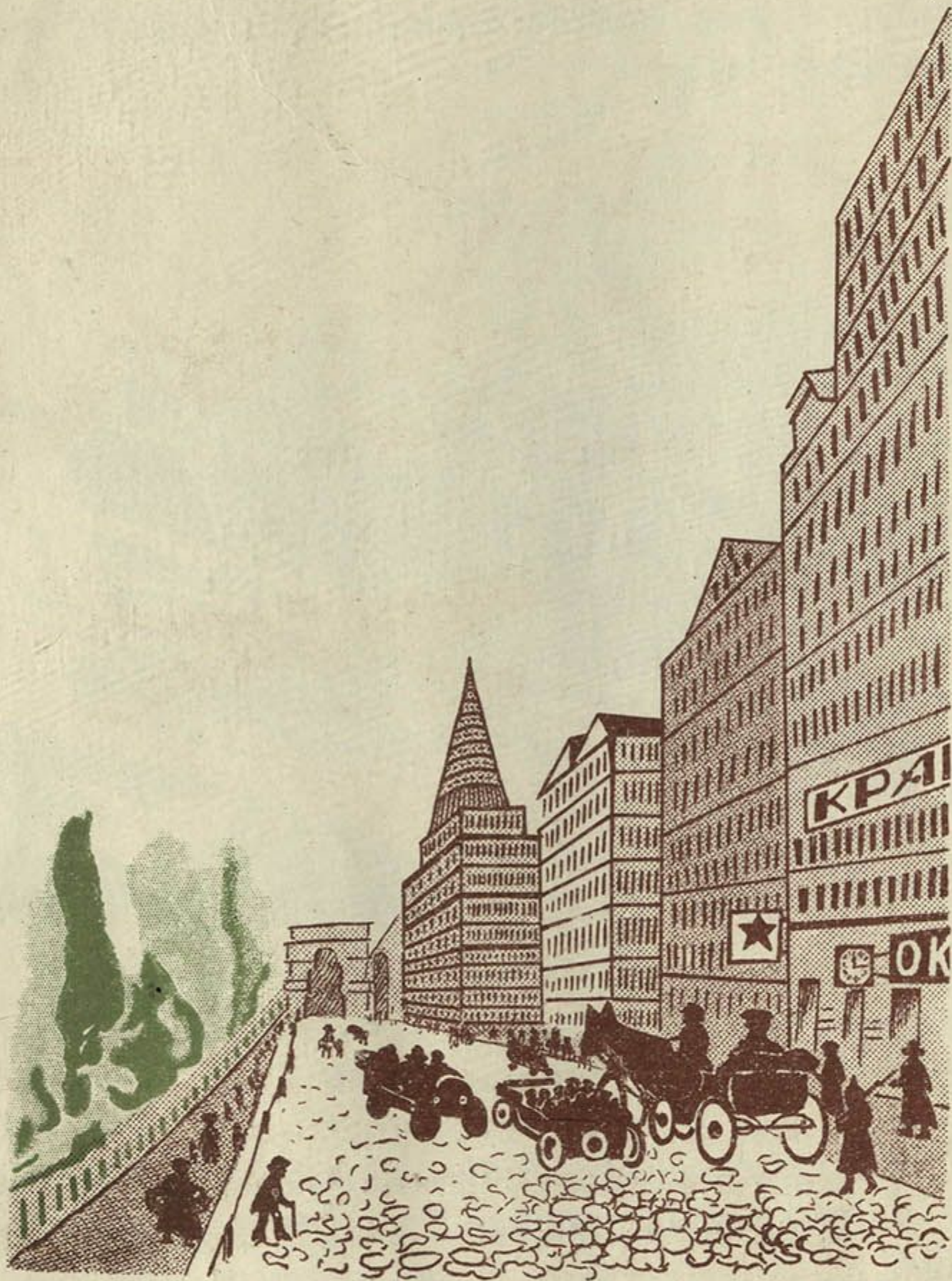

Мінае яго запрэжаны ў калёсы конь. Ё-гі-гі-гі!
што ты паўзеш, як не сваімі нагамі, вось я бе-
гаю, ніхто мяне не перагоніць“. Махнуў конь
галавой, узматнуў грывай і пабег, пакідаючы
ззаду змучанага вала.

~~Б. 56250.~~

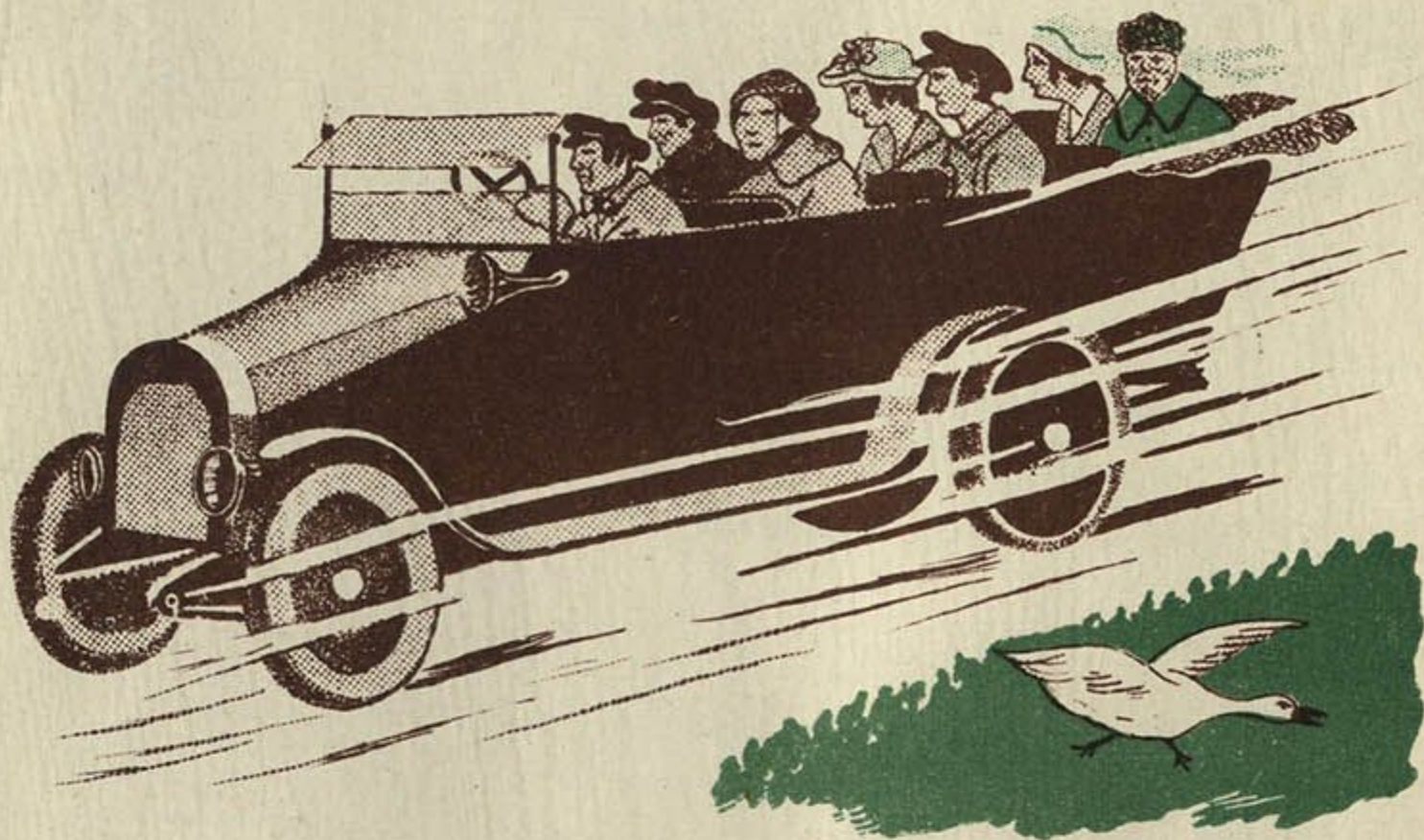
Прыехаў конь у горад. У горадзе шум, стук,
народу шмат. Цешыцца конь, што ўсе бачаць,
як ён шпарка бегае.

Раптам над вухам як загудзе:

„Ну й паўзе—прэч з дарогі!“ Рвануўся спуджаны конь, глядзіць—яго дагнаў і перагнаў аўтобус, і ўжо далёка наперадзе і народу многа павёз.

Засмуціўся конь, пайшоў далей, а аўтобус сабе паймчаўся. З радасьці ён стукаў, трашчаў, трубіў.

Прыехаў аўтобус на станцыю. ды хваліцца сваёй шпаркасьцю. Тут цягнік як засьмяецца з яго сваім чыгунным сьмехам: „Угу-гу! Ш-ш-ш!“ а колы — „Вось мы пойдзем, вось мы пойдзем-пабяжым; шпарчэй - шпарчэй, хутчэй - хутчэй; тукі-тукі-тукі-тукі“. І так шпарка пайшоў цягнік, і так шмат народу павёз.

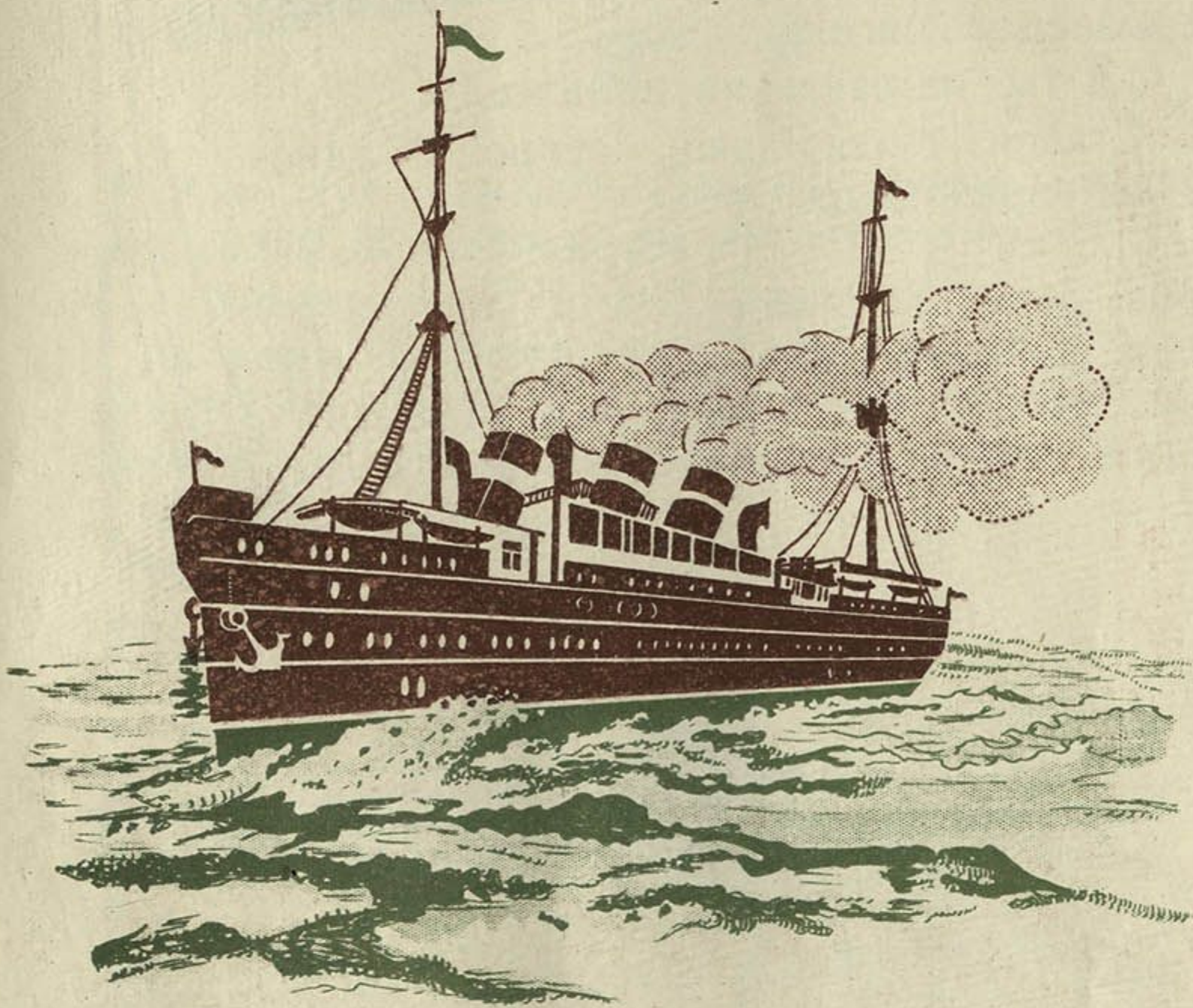
Стаїць аўтобус, засмуціўся. А поезд пайшоў сабе. Колы па рэйках пастуківаюць, цешацца, што шпарка коцяцца вагоны, а паравоз толькі вухкае: „Вух-вух-вух!“

Гэтак цешыліся яны, пакуль не пад'ехалі
да мора.

Стой машына! Далей ісьці няма куды.
Стаў цягнік.

Падплывае карабель, вялізарны такі. Вада
вакол яго пеніцца...

І давай сьмяяцца з цягніка: „А што? далей ня пойдзеш? А я па вадзе хадзіць магу!“ — „Затое па зямлі ня пойдзеш!“ — агрызаецца цягнік.

„А ты па вадзе ня пойдзеш!“

Стаяць гэтак адзін супроць аднаго ды спрачаюцца.

Аж тут самалёт. Ляціць, шуміць, гудзе;
падслухаў іх гутарку, ды як затуркоча:

„Д-р-р-р-у! Што вы!—адзін па зямлі, ідзе,
а па моры ня можа, другі па моры ідзе, а па
зямлі—не, а вось мне ўсё роўна: лётаю над
зямлёй, над вадой, над лясамі, над гарамі,—няма
мне перашкод!“

Супакоіліся цягнік і карабель і пашлі сабе
сваёй дарогай кожны, а самалёт узняўся ў па-
ветра і паляцеў далей.

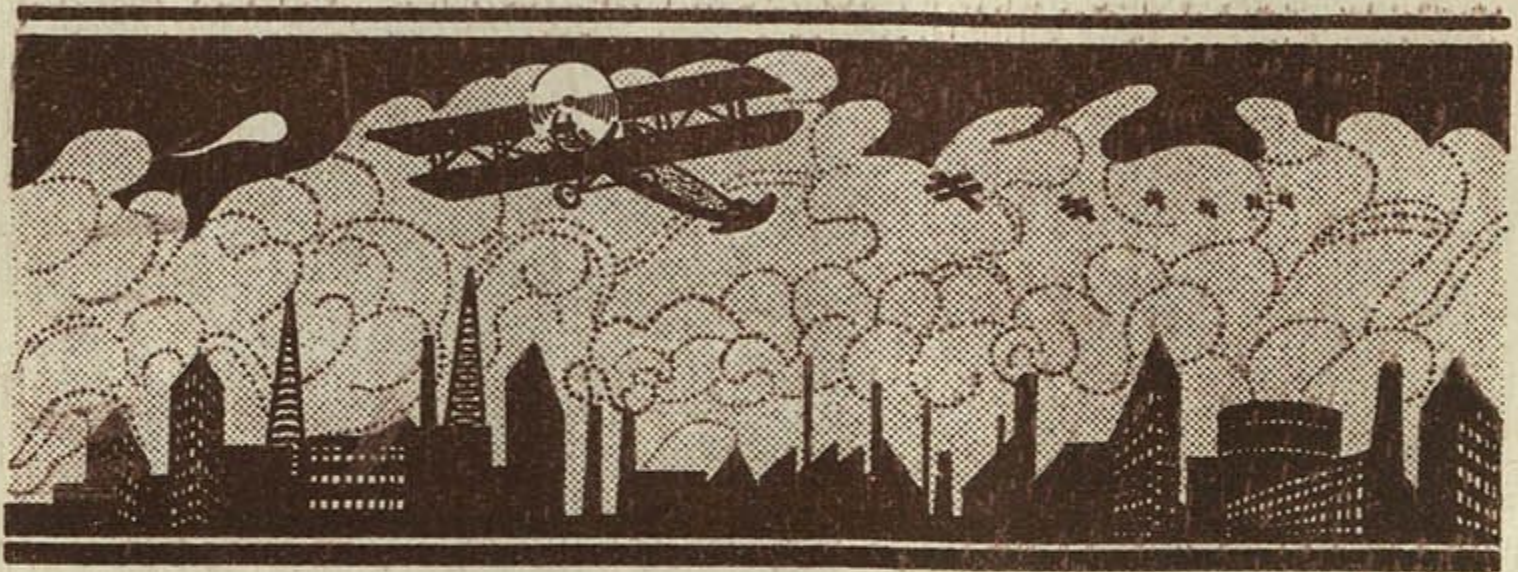
Б. 56 250.

Державна
наукова бібліотека
ім. Коршунко. Харків

100474

Ба 177228

Бел. афіц. 1994 г.

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880

Цана 40 кап.

165

Бел. адзед
1994 г.

8000000259946 1

